

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ È È κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 30340/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

16 Απριλίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση È È κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,
Dean Spielmann,
Sverre Erik Jebens, *δικαστές*,
και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 26 Μαρτίου 2009,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 30340/07) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο **È È** («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 14 Ιουλίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Κ. Μυλωνόπουλο, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Ι. Μπακόπουλο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων παραπονείται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 §§ 1 και 2 της Σύμβασης, για προσβολή της αρχής του τεκμηρίου της αθωότητας.

4. Στις 6 Μαρτίου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση, υπό το πρίσμα του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη (άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης), στη βάση του ακόλουθου ερωτήματος: *«Λαμβανομένων υπόψη των λόγων που δέχθηκε ο Άρειος Πάγος για να κηρύξει το απαράδεκτο του λόγου του ελκόμενου από το τεκμήριο της αθωότητας, η ποινική διαδικασία σε βάρος του προσφεύγοντος εξετάσθηκε δίκαιως, όπως απαιτεί το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης;»*. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφασίσθηκε επιπλέον να αποφανθεί το τμήμα συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1960 και κατοικεί στο νησί της Ρόδου.

A. Το πλαίσιο της υπόθεσης

6. Η παρούσα υπόθεση πηγάζει από μία διαφορά σχετικά με την κυριότητα μίας οικίας κείμενης στο νησί του Καστελόριζου. Σε βάρος του προσφεύγοντος ασκήθηκαν ποινικές διώξεις διότι μεταβίβασε στον εαυτό του, με συμβολαιογραφική πράξη, την εξ αδιαιρέτου κυριότητα της οικίας δηλώνοντας στο συμβολαιογράφο, συντάκτη της πράξης, ότι το εν λόγω ακίνητο του είχε μεταβιβασθεί από τη μητέρα του, η οποία είχε γίνει κυρία αυτού με χρησικτησία. Κατά τη δίκη, τα δικαστήρια της ουσίας απέδειξαν ότι ο προσφεύγων γνώριζε ότι η μητέρα του ουδέποτε είχε αποκτήσει την κυριότητα της επίδικης οικίας, την οποία διεκδικούσαν οι πραγματικοί ιδιοκτήτες, οι οποίοι δήλωσαν παράσταση πολιτικής αγωγής. Ο τοπικός τύπος διέδωσε την υπόθεση. Πολυάριθμα άρθρα που κατηγορούσαν τον προσφεύγοντα δημοσιεύτηκαν πριν και κατά τη διάρκεια της δίκης σε πρώτο και δεύτερο βαθμό.

B. Η επίδικη διαδικασία

7. Στις 6 Νοεμβρίου 2003, το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Ρόδου κήρυξε τον προσφεύγοντα ένοχο για απάτη, τον καταδίκασε σε ποινή κάθειρξης δέκα μηνών με αναστολή και διέταξε η έφεσή του να έχει ανασταλτική ισχύ (απόφαση αριθ. 3537/2003). Κατά τη συζήτηση, το δικαστήριο ανέγνωσε τριάντα τρία έγγραφα, εκ των οποίων τρία άρθρα που δημοσιεύτηκαν στον τοπικό τύπο το 1998 και 1999, χωρίς να προβληθεί ένσταση εκ μέρους των διαδίκων. Στη συνέχεια, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

8. Στις 16 Ιουλίου 2004, το Τριμελές Εφετείο Δωδεκανήσου, μείωσε την ποινή που είχε επιβληθεί στον προσφεύγοντα σε κάθειρξη επτά μηνών με αναστολή (απόφαση αριθ. 204/2004). Κατά τη συζήτηση, το δικαστήριο ανέγνωσε εξήντα εννέα έγγραφα, εκ των οποίων δύο άρθρα που δημοσιεύτηκαν στον τοπικό τύπο τον Νοέμβριο του 2003, χωρίς να προβληθεί ένσταση εκ μέρους των διαδίκων.

9. Στις 13 Ιανουαρίου 2005, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης, παραπονούμενος, μεταξύ άλλων, για παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου της αθωότητας, το οποίο εγγυάται το άρθρο 6 § 2 της Σύμβασης, λόγω των δημοσιεύσεων στον τύπο που αφορούσαν την εμπλοκή του στην επίδικη υπόθεση.

10. Την 1^η Μαρτίου 2007, με μία ευρέως αιτιολογημένη απόφαση, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση. Το ανώτατο δικαστήριο επεσήμανε ιδίως ότι η

προσβληθείσα απόφαση ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και ότι δεν υπήρχε καμία παράλειψη ως προς τις δικονομικές εγγυήσεις που προβλέπει το εθνικό δίκαιο. Σε ό,τι αφορά τον λόγο τον ελκόμενο από το άρθρο 6 § 2 της Σύμβασης, ο Άρειος Πάγος τον κήρυξε απαράδεκτο για τον λόγο ότι «η παραβίαση του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη το οποίο εγγυάται το άρθρο 6 δε συνιστά ιδιαίτερο λόγο αναίρεσης» (απόφαση αριθ. 411/2007).

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

11. Το άρθρο 28 § 1 του Συντάγματος έχει ως εξής:

«Οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωσή τους με νόμο και τη θέση τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου (...)»

12. Το άρθρο 510 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας απαριθμεί το σύνολο των λόγων αναίρεσης, μεταξύ των οποίων αναφέρονται ορισμένα ελαττώματα της διαδικασίας, καθώς και η έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης.

13. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου, το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη που εγγυάται το άρθρο 6 της Σύμβασης δεν αποτελεί ιδιαίτερο λόγο αναίρεσης. Εν τούτοις, μπορεί κανείς να επικαλεστεί το άρθρο 6 σε συνδυασμό με κάποιον από τους λόγους αναίρεσης που προβλέπονται περιοριστικώς από το άρθρο 510 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (βλέπε αποφάσεις αριθ. 464/1992, 359/1994, 561/1995, 1133/1999, 708/2002 και 304/2002 του ανωτάτου δικαστηρίου).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §§ 1 ΚΑΙ 2 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

14. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η δίκη του διεξήχθη σε εχθρικό κλίμα, για το οποίο κυρίως ευθύνεται ο τοπικός τύπος, γεγονός που παραβίασε την αρχή του

τεκμηρίου της αθωότητας, αρχή που συμπεριλαμβάνεται μεταξύ των στοιχείων της δίκαιης ποινικής δίκης που απαιτεί το άρθρο 6 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η υπόθεση γνωστοποιήθηκε υπό το γενικότερο πρίσμα του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 4).

Τα εφαρμοστέα τμήματα του άρθρου 6 έχουν ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.

2. Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικημάτι τεκμαίρεται ότι είναι αθώον μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του.»

A. Επί του παραδεκτού

15. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων. Υποστηρίζει ιδίως ότι από την πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου προκύπτει ότι η παραβίαση του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, το οποίο εγγυάται το άρθρο 6 της Σύμβασης, δε συνιστά ιδιαίτερο λόγο αναίρεσης. Ο προσφεύγων μπορούσε επομένως να αναμένει ότι οποιοσδήποτε λόγος αναίρεσης που θα στηριζόταν μόνο στην παραβίαση του άρθρου 6 της Σύμβασης ήταν προορισμένος να αποτύχει. Οφείλε επομένως να έχει παραπονεθεί για την εικαζόμενη παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου της αθωότητας ενώπιον των δικαστηρίων της ουσίας και να επικαλεστεί ενώπιον του Αρείου Πάγου το άρθρο 6 της Σύμβασης σε συνδυασμό με ελαττώματα της διαδικασίας που προβλέπει ο Κώδικας Ποινικής δικονομίας.

16. Ο προσφεύγων αντικρούει τη θέση αυτή.

17. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης, μπορεί κανείς να προσφύγει ενώπιόν του μόνο αφού εξαντλήσει τα εθνικά ένδικα μέσα και εντός εξάμηνης προθεσμίας από την ημερομηνία της τελεσίδικης εθνικής απόφασης. Εν προκειμένω, η Κυβέρνηση φαίνεται ότι επικαλείται και ζητεί το απαράδεκτο της αιτίας για τον ίδιο λόγο ο οποίος, στα μάτια του Δικαστηρίου, ήταν η αιτία κοινοποίησης της εν λόγω αιτίας, ήτοι την άρνηση του Αρείου Πάγου

να αποφανθεί επί πιθανής παραβίασης του άρθρου 6 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο κρίνει επομένως ότι η εν λόγω ένσταση συνδέεται στενά με την ουσία των αιτιάσεων που διατυπώνει ο προσφεύγων επί του πεδίου του άρθρου 6 της Σύμβασης και αποφασίζει να την συνενώσει με την επί της ουσίας εξέταση.

18. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επιπλέον ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

19. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η υπόθεση σχολιάστηκε ευρέως από τον τοπικό τύπο, ο οποίος ήταν εχθρικός απέναντί του, και παραπονείται ότι αυτή η δριμεία εκστρατεία του τύπου εναντίον του έβλαψε το δίκαιο της δίκης του και παραβίασε την αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας.

20. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα άρθρα του τύπου τα οποία ανέγνωσαν τα δικαστήρια της ουσίας είχαν δημοσιευτεί σε ημερομηνίες μακρινές από τη δίκη και ως εκ τούτου δεν ήταν πλέον επίκαιρα. Επιπλέον, αποτελούσαν ένα μικρό μόνο μέρος των αποδεικτικών στοιχείων που αξιολόγησαν τα επιληφθέντα δικαστήρια. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι για αυτό το λόγο οι δικηγόροι του προσφεύγοντος δεν προέβαλαν ένσταση για την ανάγνωσή τους και καταλήγει ότι, εν προκειμένω, δεν αποδεικνύεται καμία παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου της αθωότητας.

21. Το Δικαστήριο, το οποίο διαπιστώνει ότι οι διάδικοι δεν εξέφρασαν πραγματικά την άποψή τους επί του ερωτήματος που τους τέθηκε, υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, έχει ως καθήκον να εξασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Σύμβαση για τα Συμβαλλόμενα Μέρη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να προσβάλουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλέπε, ιδίως, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει το ίδιο τα πραγματικά στοιχεία που οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να υιοθετήσει μία συγκεκριμένη απόφαση αντί μιας άλλης, διότι, διαφορετικά, θα αναδεικνυόταν δικαστής τετάρτου βαθμού και θα παραγνώριζε τα όρια της αποστολής του

(*Kemmache κατά Γαλλίας* (αριθ. 3), 24 Νοεμβρίου 1994, § 44, série A no. 296-C). Το Δικαστήριο έχει μοναδική αποστολή, σε σχέση με το άρθρο 6 της Σύμβασης, να εξετάζει τις προσφυγές που υποστηρίζουν ότι τα εθνικά δικαστήρια παραγνώρισαν συγκεκριμένες δικονομικές εγγυήσεις, οι οποίες αναφέρονται στην διάταξη αυτή, ή ότι η διεξαγωγή μιας διαδικασίας στο σύνολό της δεν εξασφάλισε δίκαιη δίκη στον προσφεύγοντα (βλέπε, *Donadze κατά Γεωργίας*, αριθ. 74644/01, §§ 30-31, 7 Μαρτίου 2006).

22. Σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι δυνάμει του ελληνικού Συντάγματος, η Σύμβαση αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ελληνικού νομικού συστήματος και υπερισχύει από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη του εσωτερικού δικαίου (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 11). Παρόλο που ο προσφεύγων επικαλέστηκε στην αίτηση αναίρεσής του παραβίαση του άρθρου 6 της Σύμβασης, ο Άρειος Πάγος κήρυξε απαράδεκτο τον λόγο αυτό με την αιτιολογία ότι η διάταξη αυτή δεν ήταν άμεσα εφαρμοστέα στην προκειμένη περίπτωση. Πράγματι, προκειμένου αυτή να ληφθεί υπόψη από τον Άρειο Πάγο, ο προσφεύγων έπρεπε να την έχει επικαλεστεί σε συνδυασμό με κάποιον από τους λόγους αναίρεσης που προβλέπονται περιοριστικώς από τον κώδικα ποινικής δικονομίας (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 13). Ωστόσο, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η ερμηνεία αυτή αποτελεί τέχνασμα και αποδυναμώνει σε σημαντικό βαθμό την προστασία των δικαιωμάτων των διοικούμενων ενώπιον του ανωτάτου ελληνικού δικαστηρίου. Ακόμα κι αν αναγνωρίζει ότι οι προϋποθέσεις όσον αφορά το παραδεκτό μίας αίτησης αναίρεσης είναι δυνατόν να είναι αυστηρότερες εκείνων μίας έφεσης (*Khalifaoui κατά Γαλλίας*, αριθ. 34791/97, CEDH 1999-IX), το Δικαστήριο εκτιμά ότι η απόφαση περί απαράδεκτου του λόγου του ελκόμενου από το άρθρο 6 της Σύμβασης με την πιο πάνω αναφερόμενη αιτιολογία, εντάσσεται σε μία υπερβολικά τυπολατρική προσέγγιση, η οποία εμπόδισε τον προσφεύγοντα να δει τον Άρειο Πάγο να κρίνει τη διεξαγωγή της διαδικασίας υπό το πρίσμα της εν λόγω διάταξης (*Perlala κατά Ελλάδας*, αριθ. 17721/04, § 27, 22 Φεβρουαρίου 2007).

23. Πράγματι, απέναντι στην άρνηση του Αρείου Πάγου να εξετάσει τις αιτιάσεις του προσφεύγοντα τις ελκόμενες από την παραβίαση του τεκμηρίου της αθωότητας που εγγυάται το άρθρο 6 της Σύμβασης, το Δικαστήριο μπορεί εύλογα να συμπεράνει ότι οι προβλεπόμενες από την εν λόγω διάταξη εγγυήσεις δεν λήφθησαν υπόψη ούτε εφαρμόστηκαν στην προκειμένη περίπτωση. Οι παρατηρήσεις της

Κυβέρνησης δεν περιέχουν κανένα στοιχείο ικανό να οδηγήσει σε διαφορετική διαπίστωση.

24. Συνάγεται επομένως ότι η Κυβέρνηση δεν μπορεί να ισχυριστεί βάσιμα ότι, επειδή ο Άρειος Πάγος αρνήθηκε να αποφανθεί επί πιθανής παραβίασης του άρθρου 6 της Σύμβασης, ο προσφεύγων δεν εξάντλησε εγκύρως τα εθνικά ένδικα μέσα που είχε θέσει στη διάθεσή του το εθνικό δίκαιο (βλέπε, *mutatis mutandis*, πιο πάνω αναφερόμενη η απόφαση *Perlala κατά Ελλάδας*, § 29).

25. Τα στοιχεία αυτά είναι επαρκή για το Δικαστήριο προκειμένου να συμπεράνει ότι ο Άρειος Πάγος δεν εξασφάλισε για τον προσφεύγοντα το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη. Παρόμοιο συμπέρασμα το απαλλάσσει από την εξέταση της ιδιαίτερης αιτίας που προβάλλει εν προκειμένω ο προσφεύγων ως προς το άρθρο 6 § 2 της Σύμβασης.

26. Συνεπώς, το Δικαστήριο απορρίπτει την ένσταση περί μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων που προέβαλε η Κυβέρνηση και συμπεραίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §§ 1 και 3 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

27. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

28. Ο προσφεύγων δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο αίτημα δίκαιης ικανοποίησης. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δε συντρέχει λόγος να του επιδικάσει κάποιο ποσό για την αιτία αυτή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. Συνενώνει με την επί της ουσίας εξέταση την ένσταση της Κυβέρνησης την ελκόμενη από τη μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων και την απορρίπτει.

2. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή.

3. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

4. *Αποφαίνεται ότι* δε συντρέχει λόγος να αποφανθεί χωριστά επί της επικαλούμενης παραβίασης του άρθρου 6 § 2 της Σύμβασης.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 16 Απριλίου 2009, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 26 Μαΐου 2009

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος